

МОЛИТВА

Залостени са всички врати
пред молитви и песни.

Прегракнах...

Дори вече не ме боли.

Лешоядът банално чака...

Прошенвам с последни сили
отчаяната, най-кратката,
с най-късия стих:
"Господи... децата спаси"...

И се превръщам в нищо.
Не помня, не чувам, не виждам.
И нямам памет да разбера
в рая ли съм, или в ада!

Не ме боли
от езици-камшици,
от ласки убийствени
и мисли – пустини...

Значи...
Значи съм вече оттатък?